

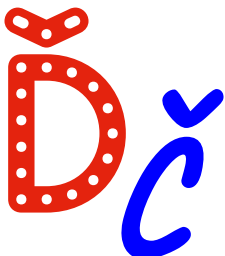
Děti, čtete?

Nejlepší knihy dětem na Kampě

1–2 červen 2018

Který rukopis vás zaujal natolik, že byste jej chtěli vidět jako knihu?
Hlasujte prostřednictvím formuláře na stránkách www.deticctete.cz.
Více informací o soutěži najdete na konci tohoto dokumentu.

Chcete se nás na něco zeptat? Pište na ela@meander.cz.

Trpaslík aneb tady něco páchne

Tichou noční ulicí zaduněl tupý zvuk těla dopadajícího na zem. Ten člověk šel domů už dlouho. Byla páteční noc, vypil několik piv, ale měl pocit, že až tak moc opilý není. Proto nechápal, proč sebou už popáté seknul na chodník. Vypadalo to, jako by o něco zakopnul nebo mu někdo podrazil nohy, ale ulice byla uklizená a liduprázdná. Posadil se, dotkl naraženého kolene a potichu začal brečet. Pokud by lidi měli schopnost vidět a slyšet trpaslíky, viděli a slyšeli by dva postarší seriózní pány vysoké skoro jako židle, jak se smíchy lámou v pase a plácají jeden druhého po zádech.

„Už má dost,“ konstatoval trpaslík s hůlčičkou v ruce.

„Ještě jednou,“ zaprosil trpaslík s brýlemi.

„Já bych toho raději nechal, už teď si málem rozbil hlavu.“

„Tak jo. Jdeme číhat na dalšího.“

„Nezlob se, Rudolfe, já bych šel raději domů.“

„Už jen jednoho.“

„Ne, opravdu... Už je strašně pozdě.“

„Hm... Tak jo, jdeme.“

Pokud by opilec mohl vidět a slyšet trpaslíky, už by se asi vůbec nedivil, že se mu ten brýlatý postavil před obličej, zamával a zařval: „Dobrou noc!“ Takhle jen ucítil lehký závan vzduchu doprovobený ohromným smradem. Docela ho to probralo a začal se zvedat ze země. Když se mu konečně podařilo postavit se na vratké nohy a ujistit se, že žádná rozkládající se mrtvola ani přehnaně uzrálý sýr v dohledu nejsou,

řekl si, že už definitivně, ale opravdu definitivně přestává pít alkohol. „Definitivně!!!“ vykřikl a opřel se opatrně o fasádu nejbližšího domu.

Jestli se mu podařilo dostat domů v pořádku a jestli opravdu už nikdy nepil alkohol, není jisté. Jisté je, že dva trpaslíci mířili domů. Vzhledem ke svému věku (a hůlčičce v ruce jednoho z nich) nasadili poměrně překvapivou rychlost. Po pár minutách ale ten s brýlemi prudce zabrzdil. Na chodníku ležel papírový pytlík s hranolky polítymi tatarou. Rudolf se opatrně rozhlédl. Ulice byla liduprázdná. Vytáhl z pytlíku jeden hranolek a zakousl se do něj. „Ble!“ vyplivl odpudivý kousek kašovitě hmoty na chodník. „Jak to může někdo jíst?“ zeptal se společníka. „Já to taky nechápu. Pohni, nech to tady a jdeme,“ klepal oslovený nervózně hůlčičkou. „To je přece strašná škoda,“ namítl Rudolf. „Tak to vezmeme s sebou a necháš je uležet. Já ti pomůžu,“ starší trpaslík nečekal na odpověď a naložil pytlík na záda, trochu tatarou mu přitom vyteklo na kabát. „Počkej,“ zastavil ho Rudolf a olízl mu rameno. „Omáčka je ovšem vy-ni-ka-jí-cí, ta bude minimálně měsíc stará.“

Naskočili na skluzavku vedoucí do hluboké tmy, ve které kdesi pod nimi probleskovala slabounká záře žárovky. Světlo sílilo, jak se přibližovali ke dnu šachty. Zabrzdili, seskočili ze skluzavky a vběhli do jedné z chodeb. Po pár metrech vyšli na prostorné náměstíčko lemované domy vytesanými ve skále. U jednoho se Rudolf zastavil. „Díky za hezký večer, byla to paráda. Musíme si to brzy zopakovat,“ rozloučil se a po špičkách vešel do domu.

Druhý trpaslík za chvíli došel k dvoupatrovému domku, zkontroloval, že se v oknech nesvítil, a opatrně vklouznul dovnitř. Ušel pár metrů po chodbě a otevřel dveře přízemního bytu. Vešel, zavřel a potichounku si začal zouvat boty a svlékat kabát. Vtom se rozletěly dveře do ložnice.

„Kdes byl?“ zeptala se důrazně malá, postarší, ale energická osoba v noční košili.

„Jé, ty nespíš, Máničko?“ Osoba neodpovídala.

„Je pátek, tak jsem byl s chlapama v hospodě...“

„Nelži, Romane! Kdes byl doopravdy?“

„No, přece říkám...“ Roman se snažil proklouznout kolem ní do ložnice. Mánička ho ale nepustila.

„Tys nebyl v hospodě!“

„Pojď už spát, je hrozně pozdě.“

„Tys byl venku! Byli jste zase s Rudolfem podrážet nohy opilcům!“

Roman věděl, že nemá cenu zapírat. „Tak jo, byli. No a co? Sejmuli jsme sedm lidí. Kdybys viděla, jak se tvářili,“ rozzářil se.

„To mě nezajímá,“ přerušila ho Mánička. „Copak nevíš, jak to může být nebezpečné? Co kdyby někdo spadl na tebe?“

„Ale ne, to my si dáváme pozor...“ Mánička ho nenechala domluvit: „Copak si neužiješ dost zábavy během zásobovacích výprav? Copak ti nestačí občas se porvat s potkany? Co budu dělat, když se ti jednou něco stane? Vůbec na mě nebereš ohle-

dy... A taky už jsi na takové blbosti dost starý,“ dodala. Chvíli mlčel a pak se na ni smutně podíval: „Já že jsem starý? Já? Tohle jsi přehnala,“ Roman odložil hůlčičku, odstrčil Máničku a vešel do ložnice, kde se svalil na svou polovinu postele. Usnul okamžitě. Trpaslíci totiž usínají vždy, když je přepadne smutek. Mánička ho přikryla a lehla si vedle něj. A protože byla taky trochu smutná, za chvíli spala jako nemluvně.

* * *

Ráno vstal Roman hodně brzy. Ze smutku se vyspal a byl plný života a nové energie. Potichu se přesunul do kuchyně a začal připravovat snídani. Za chvíli uslyšel vrznutí dveří. „Krásnééé ránóóó,“ zazpíval mocným hlasem, stále skloněný nad talířem, na který pečlivě vyrovnával poslední dva kousky rozkrájeného vajíčka. „Zrálo měsíc,“ dodal dojatě.

„Jo, dám si, dík,“ ozval se hlas, který nečekal.

„Ahoj Drobku. Promiň, myslel jsem, že jsi babička,“ otočil se děda konečně.

„Ahoj dědo,“ pozdravil Drobek a uchechtl se, protože si představil sám sebe oblečeného v babiččiných šatech a s jejím účesem. Děda naservíroval talíř na stůl a Drobek si k němu sedl. O stůl opřel tyč, která měla na jednom konci něco mezi kleštěmi a klepety.

„Proč to sem taháš?“ Roman se otočil zpět ke kuchyňské lince a začal připravovat novou snídani pro Máničku. „Potřeboval bych s něčím poradit... To teda voní!“ přičichl Drobek k talíři. Vypadalo to, jako by se dědečkovu jídlu poklonil. Byl totiž o dvě hlavy vyšší než ostatní trpaslíci, takže se musel sklánět docela často. Trochu se to projevovalo na držení těla. Že se hrbí, mu vyčítal kdekdo, nejvíc babička.

Drobek se pustil do jídla a s plnou pusou začal vysvětlovat, že klepeta, která používají k vybírání kontejnerů při zásobovacích výpravách, upravil tak, aby se jimi dala pevně chytit obruč. Pak přidal pár technických podrobností. „Jen ještě potřebuju, aby to tak neklouzalo, když se tou obručí otáčí,“ polkl Drobek poslední sousto. „Bylo to skvělý,“ ukázal na prázdný talíř.

„Můžeš mi vysvětlit, proč potřebuješ otáčet obručí?“ zeptal se děda. „Ééé... no... protože já... vlastně ne, kamarád chtěl...“ Drobek postupně rudnul a rudnul, až nakonec zmlkl. Strašně nerad lhal. A pravdu říct nemohl. Věděl, jaké by to mělo následky. „No, to je vlastně tvoje věc,“ ukončil jeho rozpaky děda.

„To teda rozhodně není!“ ozvalo se od dveří.

„Krásnééé ránóóó,“ zazpíval opět Roman. „Ahoj babi,“ hlesnul Drobek.

„Nevím, o co jde, ale zní to podezřele.“ Roman mávl rukou s tím, že jde určitě o nějakou blbost. Mánička sáhla Drobkovi na čelo. „Teplotu nemá,“ konstatovala a zamyšleně ho sledovala. Pak jí to došlo. „Tak na to okamžitě zapomeň,“ napráhla výhružně ukazováček. „O co jde? Nepřeháněj,“ začal vnuka bránit Roman. „Copak to nechápeš? Obruč, točit... On chce řídit auto!“

Děda si všiml vnukova zaraženého výrazu, ze kterého bylo jasné, že babička má pravdu. „No jasně, chce řídit auto, ale jenom jako, že jo?“ snažil se zachránit situaci.

„Jo, jasně. Si chci hrát ve sklepě na auto, jen aby to bylo jakože opravdový, velký... Totiž kamarád chce,“ zašeptal Drobek tak, že to skoro nebylo slyšet.

„Ty chceš řídit normální auto! Já to cítím,“ trumfovala babička.

„Máááničko, dobroooooouuu chuť,“ položil před ni Roman talíř se snídaní.

„Když ti rodiče tolerují, že jezdíš s lidma auty, tak nic dělat nemůžu, ale říkám, že jestli tě napadlo, že bys mohl někdy řídit opravdové auto, tak se řítíš do opravdového průšvihy... Na jídlo nemám chuť!!!“

Babička za sebou práskla dveřmi do ložnice a děda se zadíval na Drobka.

„Abych řekl pravdu, mě to napadlo hned,“ posadil se ke stolu. „Jak chceš ovládat pedály? Chůdama?“

„Jasně,“ a Drobek začal nadšeně popisovat detaily. Chůdy, které trpaslíci používají, aby se dostali do výšky, například do kontejneru s odpadky, jsou přesně tak dlouhé, aby dosáhl na plyn, brzdu i spojku. Na úroveň čelního skla se dostane pomocí sedáku s rozkládacími nožkami. Řadicí páku může obsluhovat klepety, ale potřebuje co nejpevnější stisk k otáčení volantem. To je právě ten problém. Děda si prohlédl vylepšený nástroj a uznale zahvízdal. Jeho vnuk byl opravdu šikovný.

„Hele, já nad tím budu přemýšlet, ale teď musím za babičkou,“ zvedl se děda. Drobek poděkoval za snídani, rozloučil se a odešel. Roman se několikrát zhluboka nadechl a opatrně otevřel dveře do ložnice. Na chvíli se zastavil a pak si začal rychle do baťůžku balit svačinu.

„Snad tam nechceš jít?“ opatrně se zeptala Mánička.

„Samozřejmě, že jdu,“ děda už stál ve dveřích. Zkontroloval, jestli mu nic nechybí, popadl hůlčičku, chůdy a klepeta na vybírání kontejneru a bez rozloučení vyrazil ven.

Na chodbě narazil na Drobka. „Hele, dědo. Asi jsem na to přišel, do vnitřku klepet nalepím nějakou tvrdou gumu, to by pak nemuselo klouzat a půjde to líp stisknout.“

„Jasně,“ odsekl děda a vyřítit se na ulici.

Drobek chvilku přemýšlel, co to mělo znamenat, pak se otočil a sešel do sklepa, kde tajně pracoval na svém zlepšováku. Z hromady v koutě vytáhl kousek staré pneumatiky, odřízl z ní dva pruhy a přilepil je na vnitřní strany klepet. Když lepidlo zaschlo, hned vynález vyzkoušel. Sestavení jeho tajného modelu palubní desky automobilu mu trvalo jen chvilku. Klepety uchopil volant uchycený do dřevěné bedničky, z níž trčely i pedály a řadicí páka. Volantem šlo otáčet perfektně, řadicí páka běhala jak po másle a pružiny v pedálech se napínaly, co to šlo...

Drobka automobily fascinovaly odmala. I když mu to rodiče a babička zakazovali, často se vydával na parkoviště a pokud narazil na někoho, jak nastupuje do auta, skočil dovnitř taky. Bylo to dost nebezpečné, mohly ho přivřít dveře, člověk si na něj mohl sednout a Drobek nemohl vědět, kam ti lidé vlastně jedou. Jednou se vracel dva

dny. V nějakém jiném městě se mu nakonec podařilo vyškrábat do vlaku, který docela náhodou mířil zpět. Když konečně přijel domů, samozřejmě to pěkně schytral.

Po čase mu otrnulo a začal jezdit znovu. Teď si ale vybíral auta, která odjížděla od supermarketu, bylo pravděpodobné, že nepojedou pryč z města. Domů se vracíval většinou tramvajemi nebo autobusy jedoucimi na nedalekou zastávku. Během těch stovek jízd pečlivě všechno sledoval. Chápal, jak se auto řídí, věděl, jak používat řadicí páku, rozuměl pravidlům silničního provozu a naučil se taky pěkně nadávat na ostatní řidiče i chodce. Byl připraven splnit si svůj sen. Na parkovišti si všiml, že někteří roztržití řidiči zapomínají zamknout dveře a občas nechají i klíče v zámku. Když chvíli počká, určitě se někdo takový objeví. A pak...

Drobkovi přeběhl mráz po zádech. „To bude nádhera...“ zašeptal. Rozložil svůj model automobilu, uložil ho ke zdi, klepeta schoval k chůdám a sedáku a s tichým pohvizdováním se vydal nahoru. Když se dostal do chodby, překvapil ho hluk, ozývající se z ulice. Otevřel domovní dveře a vykoukl ven. Uviděl hlouček spoluobčanů, jak obklopuje členy zásobovací výpravy a občas zaslechl vzrušený výkřik. Vydal se směrem k nim. Pak si ho někdo všiml a vykřikl: „Bacha!“ Všichni zmlkli a dívali se do země.

„Co se děje?“ zeptal se Drobek.

Z hloučku vystoupil dědečkův kamarád Rudolf. „Chlapče, pojď, musíme za babičkou a rodičema.“ Drobek naléhal, ať mu okamžitě řekne, o co jde a kde je děda, ale Rudolf jen kroutil hlavou a vzdychal. Přišli k dědečkovu bytu a Rudolf poslal Drobka, ať přivede rodiče. Když se s nimi Drobek vrátil, Rudolf zaklepal. Mánička otevřela. „Všichni si raději sedněte,“ řekl vážně Rudolf.

Všichni si posedali, kde bylo místo, Rudolf těžce vzdychl a začal: „Dnešní zásobovací výprava probíhala skvěle, ke kontejnerům jsme dorazili rychle, nikde nikdo nebyl, ani potkání, takže jsme začali rychle pracovat. Roman se do toho pustil s takovou vervou, že ani ti nejmladší vůbec nestíhali. Vybíral ty největší lahůdky a vytahoval je s takovou bravurou, že jeden obdivný výkřik stíhal druhý. Bylo tak úžasné, že hlídači přestali dávat pozor a přehlídli velkého pána, který se pomalu přiblížil. Pak rychle přiskočil ke kontejneru. Dědu samozřejmě vidět nemohl, ale viděl poletující potraviny a hýbající se klepeta a chůdy. No, a pak najednou... Já to ani nemůžu říct... Je to strašné... Roman se proměnil v sádrového trpaslíka.“

Rodina jednohlasně vykřikla. „Pak ten člověk sádrového Romana popadl a rychle s ním utekl, nasedl do auta a odjel,“ řekl Rudolf a zhroutil se na zem.

V minulosti se už párkrát stalo, že trpaslík zesádrovatěl, ale nikdo nevěděl, proč a jak a co se vlastně děje. Ostatní vždy propadli naprosté panice a rychle utekli. Jediné, co se opakovalo, byly zprávy o tajemném velikém pánovi, který byl vždy poblíž.

Najednou dovnitř, bez zaklepání a pozdravu, vrazil tiskový mluvčí. „Dnešní výprava dopadla tragicky, oddíl nepřinesl žádné zásoby, zítra se musí jít znovu. A to všechno kvůli nezodpovědnosti jednoho starého a neschopného trpaslíka.“ Mluvčí se obrátil na Máničku: „Vraťte mi ten obrázek pana starosty!“ vyštěkl. „Nemáte na něj právo.“

Váš manžel, otec, tchán a dědeček na dnešní výpravě neměl co pohledávat. Byl poslán do důchodu a za své služby dostal ocenění. Porušil domluvu! Ten obrázek, prosím!“

V Máničce to začalo vřít. Pomalu vstala, došla pro obálku, která byla položena na skříni, postavila se před tiskového mluvčího a požádala ho, jestli by nemohl něco zazpívat. „Proč?“ znejistěl. Mánička neodpovídala. Pokrčil rameny, otevřel ústa, nadechl se a chtěl začít zpívat. Mánička mu do úst vrazila obálku s obrázkem a pak se do něj pustili ostatní. Rudolf ho chytil za vlasy, Drobek za nohy, jeho táta za ruce a máma ho začala příšerně lechtat. Tiskový mluvčí se svíjel smíchy a prosil o milost. Mánička otevřela dveře na chodbu a Drobek s tátou ho jimi elegantním obloukem prohodili.

Pak Mánička zabouchla dveře. Všichni si zase sedli, chvíli mlčeli a najednou všechny přepadl tak strašný smutek, že na místě usnuli.

Všichni se probudili druhý den odpoledne, až na Máničku. Její smutek byl tak silný, že nebylo jasné, kdy se z něj vyspí.

* * *

Zásobovací tým vyjel výtahem do nejvyššího patra, kde byl východ na povrch. Když vyšli ven, spočítali se a poklusem vyrazili po vyšlapané stezce směrem k supermarketu. Za chvíli začal výtah zase klesat. A za další chvíli nahoře vystoupil Drobek. Nadhodil si batoh, ze kterého trčely nástroje potřebné k řízení auta, rozkmital nohy a vyrazil za ostatními.

Zásobovací tým se zastavil na kraji parkoviště. Všichni napjatě sledovali okolí kontejnerů. Vypadalo to, že je klid, v supermarketu za chvíli zavírali a uvnitř už bylo jen pár zákazníků. Za chvíli ze služebního vchodu vyšel člověk a tlačil před sebou nákupní vozík plný potravin odsouzených k vyhození. Zaměstnanec je naházel do kontejnerů a zase za sebou zabouchnul dveře. Trpaslíci ještě chvíli počkali a pak se přískoky začali přibližovat. V tu chvíli před vchodem do supermarketu prudce zabrzdilo auto, vyskočil z něj vysoký člověk a vběhl dovnitř. Nikdo, až na Drobka, tomu nevěnoval příliš pozornosti... První trpaslík se vztyčil na chůdách, nechal si podat klepeta a zatlačil na víko kontejneru. Šlo to těžce, potřeboval pomoc. „Škoda Romana, ten by to otevřel hned,“ podotkl Rudolf.

A zatímco se další zásobovač drápal nahoru, aby pomohl, Drobek sprintoval k autu před vchodem. Už z dálky viděl, že řidič nejen nezamkl dveře, nejen nevytáhl klíčky ze zapalování, řidič dokonce nechal běžet motor. Když dorazil k autu, rychle z batohu vytáhl chůdy, klepeta i sedák... Otevřít dveře nebyl žádný problém. Drobek roztáhl trojnožku trčící ze sedáku a zapřel se do sedadla. Pak položil chůdy na pedály, stlačil spojku, jedním klepetem chytil volant a druhým zařadil jedničku. Zatlačil pravou nohou na plyn a snažil se pomalu pouštět spojku. Auto několikrát poskočilo, ale pak se rozjelo. Drobek zpočátku divoce kroutil volantem, ale za chvíli vůz zkontrolil.

Jeho zlepšovák fungoval perfektně. Provedl docela elegantní oblouk a bezpečně zabrzdil u kontejnerů.

Trpasličí hlídka vůz už delší dobu sledovala a ostatní včas upozornila. Všichni se zastavili, chůdy a klepeta zmizely ve stínu a zásoby zůstaly ležet na zemi, takže by si normální člověk pomyslel pouze to, že tam je hrozný nepořádek. U dveří řidiče sjelo okýnko, vyklonil se z něj Drobek a zahalekal: „Naházejte všechno dovnitř. Já to odvezu domů.“ A zmáčkl tlačítko, kterým se otevírá kufr. Překvapení trpasličí se vzpamatovali docela rychle a okamžitě všechny ukořistěné potraviny naházeli do kufru, dokonce narychlo přibrali z kontejneru pár další věci, které by už neunesli. „A teď si všichni nastupte,“ zavelel Drobek, zásobovací výprava naskákala do kufru a auto vyrazilo s otevřeným kufrem a nadšeného jásotu kupředu.

Člověk, který s autem přijel, zrovna spokojeně vycházel ze supermarketu. Stihl to těsně před zavíračkou a koupil vše, co měl na seznamu. Najednou kolem něj prosvištěl jeho vlastní vůz. Divné nebylo, že mu jej někdo ukradl, ale to, že v něm nikdo neseděl. Ústa zavřel, až když auto vyjelo z parkoviště na silnici. Hned potom pustil tašky na zem, z kapsy vytáhl telefon a rychle vytočil číslo 158.

Trpasličí pánovi mávali, dokud byl v dohledu. Pak se pustili do hodnocení Drobkových řidičských schopností. Všichni byli najednou odborníky přes auta. Každý věděl nejpřesněji, jak by projel zatáčku, že by pomaleji pouštěl spojku a tak dále. „Uznejte, že je frajer,“ zarazil to Rudolf. „Takhle se to zásobování strašně zrychlí a budeme mít mnohem víc jídla.“ Ostatní začali přikyvovat, jen nejstarší trpaslík zamumlal, že se mu to moc nelíbí. „Auto, které pro lidi vypadá, že ho nikdo neřídí, je strašně nápadné.“ Usadili ho poznámkou, že už jsou skoro doma a okolo nikdo není.

Drobek si jízdu užíval jako nikdy nic v životě. Šlo to překvapivě snadno, nervozita z něj opadla hned, když vyjel z parkoviště. Po pár minutách sjel ze silnice a pomalu se vydal přes zanedbanou travnatou plochu a opatrně kličkoval mezi keři. Už byli skoro na místě a Drobek položil chůdu na brzdový pedál, zatlačil... Ale chůda sjela z pedálu a zapřícila se pod ním. Auto mířilo přímo ke vchodu. Drobek začal zmatkovat a než ho to přešlo, jedno kolo najelo na poklop a ozvala se velká rána. Kolo prorazilo desku a propadlo se. Mělo to jednu výhodu, auto se konečně zastavilo.

Když se potlučení trpasličí postavili zpět na nohy, chtěli začít nadávat Drobkovi. Ten ale ležel rozplácly na volantu a pomalu se probíral z mrákot. Trpasličí jej tedy opatrně zvedli a vynesli ven. Když jej položili na trávu, Drobek se ztěžka posadil. „Pardon, mně to sjelo,“ hlesl.

„No, hlavně, že se nikomu nic nestalo,“ konstatoval Rudolf.

„Já jsem to říkal,“ ozval se nejstarší trpaslík, i když říkal něco úplně jiného.

„To probereme později,“ začal velet Rudolf. „Skupina A a skupina C co nejrychleji dopraví potraviny k druhému vchodu, skupina B a Drobek se pokusí dostat auto pryč.“

Áčko a Céčko se pustily do práce a Béčko začalo řešit vyproštění vozidla, kterému naštěstí ještě pořád běžel motor.

„Umíš s tím vycouvat?“ zeptal se Rudolf Drobek.

„Asi ne. Při tom nárazu se zlomily obě chůdy. Nedosáhnu na pedály,“ pokrčil Drobek rameny.

„Řekneš nám, co máme dělat,“ Rudolf skočil dovnitř a zkusil se opřít o plyn. Motor zavyl a auto sebou trhlo.

„Takhle ne,“ vlezl dovnitř i Drobek, popadl řadicí páku a začal radit ostatním: „Zmáčkněte někdo levý pedál.“ Nejstarší trpaslík se na něj pověsil, Drobek zařadil zpátečku a křikl: „Teď pomalinku pouštět spojku a Rudolf pomalu, ale pomalu přidávat.“ Kola se roztočila, ale auto se jen otrásalo a stálo na místě. „Rudolfe, víc!“ žádal Drobek a Rudolf se na pedál položil tak, až se dotkl podlahy. Motor zavyl a vůz vyletěl z díry. „To stačí, Rudolfe, stačí!“ Rudolf pustil pedál, ale auto bylo rozjeté tak, že skákal přes drny a výmoly, až to vypadalo, že se převrátí. Drobek se pustil řadicí páky a popadl ruční brzdu, plnou silou zatáhl, auto po pár skocích zastavilo a motor zhasnul. Chvilku jim trvalo, než se z té jízdy vzpamatovali.

Vůbec si nevšimli, že už nějakou dobu na nedaleké silnici stojí auto. Najednou se na jeho střeše rozblíkal modrý maják a policisté se rozjeli směrem k nim. On i jeho kolega viděli, jak se otevřely dveře u řidiče. Zabrzdili, vyskočili ven a rozběhli se k autu. Trpaslíky, kteří okamžitě vyskákali a rozběhli se po okolí, samozřejmě neviděli. Chvilí baterkami prohledávali vnitřek auta i nejbližší okolí, ale po nikom nebyla nikde ani stopa. Nahlédli do otevřeného kufru a ten svalnatější ukázal na zbytky vysypaných a rozmačkaných potravin, které trpaslíci nechali uvnitř.: „Majitel je pěkné prase. Zapiš to.“

Pak se vydali k díře, ze které auto vyjelo. Naklonili se nad ní, aby posvítili dovnitř, ale málem je omráčil strašný smrad. Rychle uskočili a museli se pořádně vydýchat. „Tak tohle jsem ještě nezažil. To musí být nějaký starý kanál nebo podzemní skládka, nebo co. Fuj!“ odplivl si ten méně svalnatý. „Co s tím?“ zeptal se parťáka. „No... Někdo by do toho mohl spadnout. A prohledávat se mi to fakt nechce. Co kdybychom na to hodili támhle tu betonovou desku?“ ukázal svalnatější policista. „Jo. A to auto vezme na lano a přivezeme ho tomu chlapovi, že jsme ho našli opuštěný. Vypadá to, že je normálně pojízdné,“ vydal se směrem ke kusu betonu zarostlému travou ten menší.

Popadli šedivou desku, s funěním ji přinesli k díře a položili na ni. „Ale fakt nechápu, kam mohl ten zloděj zmizet. Viděli jsme, jak se otevřely dveře, ale nikdo nevystoupil. Jo, je to opravdu divné, řekl bych nevysvětlitelné,“ zapřemýšlel si svalnatec. Jeho kolega už z kufru vytahoval tažné lano a přikyvoval na znamení souhlasu. Pak si oba sedli za oba volanty.

Ten, který nastoupil do ukradeného auta, stočil dolů okénko a křikl: „A válejí se tady nějaké klacíky, dva mají na konci takové jakože kleště. Mám to taky zapsat?“. Ten v policejním autě vystrčil hlavu z okénka a zavrtěl hlavou: „Nepiš vůbec nic. Vyhod' to a jedem.“

* * *

Děti, čtete?

Ústřední knihovna MKP
Werichova vila
Spolek občanů a přátel Malé Strany a Hradčan

Nejlepší knihy dětem na Kampě
1–2 červen 2018

V rámci literárně-dramatického festivalu pro děti a jejich rodiny již tradičně probíhá unikátní soutěž, ve které děti samotné vybírají, kterou knihu by mělo nakladatelství Meander vydat. „Dobry nakladatel by měl být schopny vydat jakykoli rukopis. Chceme dat dětem šanci podílet se na české dětské literární produkci, aktivně vlastní četbou a rozhodováním. A tak vznikla soutěž, která nemá obdoby,“ říká o soutěži Ivana Pecháčková, majitelka nakladatelství Meander a ředitelka festivalu samotného, která se každoročně zavazuje vítězný rukopis vydat.

S favority, které děti zvolily, má nakladatelství skvělé zkušenosti. Víte, že například oblíbená série Jezevce Chrujdy vzešla také z této soutěže? Mimo jiné i bestseller Vlasy se vrací, dále pak Kiko a tulipán či Předvečer svatého Mikuláše.

Pravidla jsou snadná, na stránkách festivalu www.detictete.cz si stáhněte ukázky všech tří soutěžních rukopisů, přečtěte si je (sami, nebo ve škole!), a pak jen jednoduše hlasujte prostřednictvím formuláře na stránkách. Čtení z vybraných rukopisů a slavnostní vyhlášení vítěze proběhne 1. června v Klubovně Ústřední knihovny Městské knihovny v Praze na Mariánském náměstí od 11:00.

Letos se o vaši přízeň utkají hned tři rukopisy:

Velký úklid
Trpaslík anebo něco tu smrdí
Flašinet

Který rukopis vás zaujal natolik, že byste jej chtěli vidět jako knihu?

Chcete se nás na něco zeptat? Pište na ela@meander.cz.